

Konu: **Ruhsal İnsan**

Yazı: **55**

Halil Cibran

Doç. Dr. Haluk BERKMEN

Halil Cibran (1883 – 1931) Lübnan'ın kuzeyindeki dağlık bölgede, Beşare kasabasında doğdu. Beşare sözünün anlamı Finike dilinde "Tanrıça İştâr'ın evi" anlamına geliyor. Tanrıça İştâr bir Sümer tanrıçası idi ve kadim Mısır'da İsis adıyla bilinirdi. Halil Cibran'ın ailesi Maronit Hıristiyan olsa da kendisi hem İslamiyet'ten hem de Sufi geleneğinden ve de Bahailik'ten büyük çapta etkilenmiş, bir dünya vatandaşı olduğunu ve tüm insanları ayırmsız kucakladığını söylemiştir.

Annesi ve kardeşleriyle Amerika'ya göç eden Cibran edebiyata ve resim sanatına ilgi duymuş, 1923'te İngilizce olarak yayınladığı **The Prophet** (Ermiş) kitabıyla meşhur olmuştur (1). Kitabın konusu El Mustafa adlı bir bilge kişinin Orfalez şehrinden ayrılmadan önce kendisini uğurlamaya gelen insanların sordukları sorulara verdiği yanıtlardır. İşte kitaptan birkaç örnek:

Sevgi hakkında:

Sevgi hiç bir şey sunmaz, sadece kendisini, hiç bir şey kabul etmez, kendinde olandan gayri...

Sevgi sahip çıkmaz, sahiplenilmez de; çünkü sevgi, sevgi için yeterlidir, tümüyle sevdiğinizde "Tanrı benim kalbimde" yerine, şöyle deyin: "Ben kalbindeyim Tanrı'nın" ve sanmayın yön verebilirsiniz sevginin akışına, çünkü sevgi yolunu kendi çizer, sizi değer bulduğunda.

Sevgi bir şey istemez, tamamlanmaktan başka...

Fakat seviyorsanız ve ihtiyaçların arzuları varsa, bırakın bunlar sizin de arzularınız olsun.

Erimek ve akmak, geceye şarkılar sunan bir dere misali, şefkatin fazlasının verdiği acıyı bilip kendi sevgi anlayışınla yaralanmak ve kanamak, yine de istekle ve coşkuyla...

Şafak vakti kanatlanmış bir gönülle uyanmak ve bir sevgi gününe daha teşekkürle uzanmak...

Sessizce çekilmek öğle vakti, sevginin vecdini duymak, akşamın çöküşüyle de eve huzurla dönmek ve kalbinde sevgiliye bir dua, dudaklarında bir şükür şarkısıyla uyumak.

Çocuklar hakkında:

**Çocuklarınız sizin çocuklarınız değil.
Onlar kendi yolunu izleyen, Hayat'ın kendine duyduğu hasretin oğulları ve kızlarıdır.
Sizin aracılığınızla geldiler ama sizden değiller ve sizinle birlikte olsalar da size ait değiller.
Onlara sevginizi verebilirsiniz ama düşüncelerinizi değil.
Zira onların da kendi düşünceleri vardır.
Bedenlerini barındırabilirsiniz, ruhlarını değil.
Çünkü onların ruhları yarının hanelerini mesken tutmuşlardır.
Sizin düşlerinizde bile ziyaret edemeyeceğiniz meskenler.
Siz onlar gibi olmaya gayret edebilirsiniz ama sakın onları kendinize benzetmeye kalkmayın.
Çünkü hayat geriye dönmez, dünle de oyalanmaz.
Siz yaysınız, çocuklarınız ise sizden çok ilerilere atılmış oklar.
Okçu, sonsuzluk yolundaki hedefi görür ve o yüce gücü ile yayı eğerek okun uzaklara uçmasını sağlar.
Okçunun önünde kıvançla eğilin, çünkü okçu, uzaklara giden oku sevdiği kadar başını dimdik tutarak kalan yayı da sever.**

Vermek hakkında:

**Sahip olduklarınızdan verdiğinizde çok az şey vermiş olursunuz.
Gerçek veriş, kendinizden vermektir. Çünkü sahip olduklarınız, yarın ihtiyacınız olabilir diye saklayıp koruduğunuz şeylerden ibaret değil mi?
Ve yarın, kutsal şehre giden hacıları takip ederken, kemiklerini, iz bırakmayan kumlara gömen aşırı tedbirli bir köpeğe ne getirebilir ki?
Ve ihtiyaç kaygısı da, ihtiyaçtan başka bir şey değil midir?
Kuyunuz tamamen doluyken susuzluktan korkmak, dindirilemez bir susuzluğu göstermez mi?
Çok fazla şeye sahip olup, çok az verenler, bunu gösteriş isteyen gizli arzuları için yaparlar, ki bu da armağanlarını yararsız kılar.
Ve bazıları vardır ki, çok az şeye sahiptirler ve hepsini verirler.
Bunlar hayata ve hayatın lütfüne inananlardır, kasaları asla boş kalmaz.
Bazıları sevinçle verirler, bu sevinç onların ödülüdür.
Bazıları ise ıstırap içinde verirler ve bu acı onları arındıran sudur.
Ve bazıları vardır ki, ne vermenin acısını hissederler, ne sevinç ararlar, ne de bir erdem düşüncesiyle verirler. Onlar, şu vadideki mersin ağacının kokusunu salışı gibi verirler. Böyle kişilerin ellerinde Tanrı dile gelir ve onların gözlerinden Tanrı, dünyaya gülümser. Öyleyse şimdi verin ve vermenin hazzını mirasçılarınız değil siz yaşayın.**

(1) **Ermış**, Halil Cibran, Kaknüs yayınları, 2007, İstanbul.